

РЕШЕНИЕ

№ 14409

гр. София, 09.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **1332** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Аларик Секюритис“ ООД, представлявано от А. А. П. и Н. И. С., подадена чрез процесуален представител адв. М. Е. В. срещу РЕШЕНИЕ № 5807 от 14.12.2023г. на СРС, НО, 95-ти състав, постановено по нахд № 8366/2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила.

Касаторът излага доводи, че неправилно е била определена дата на извършване на вмененото нарушение, защото още на 04.08.2020г. е имало оторизация на лицето В. В. да извършва сделки с финансови инструменти от името и за сметка на клиента А. Т. М. Л.. Неправилна се явявала преценката на въззивния съд, че при съставянето и връчването на АУАН не били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, напротив АНО е направил погрешно установяване на датата на твърдяното административно нарушение. Твърди се, че още от 04.01.2021г. оторизираното лице е подавало поръчки за сделки от името и за сметка на клиента на ИП. Излага се, че въззивният съд не е изследвал обстойно доказателствата по делото, вкл. и вещественото доказателство- оптичен диск с включени справки- дневници; писмен документ - извлечение на хартиен носител от дневниците, както и гласните

показания на свидетеля Д. и съответно е пропуснал да установи по категоричен начин датата на твърдяното административно нарушение. Посочва се, че въззивният съд не е провел всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, не е анализирал цялата доказателствена съвкупност и не е посочил кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали прави изводи за недопуснати нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната на процесното НП. На следващо място обосновава, че може да се приложи института за маловажност, поради причина, че от допуснатото нарушение не са настъпили никакви вредни последици, извършено е за първи път и с оглед на редица смекчаващи обстоятелства (представянето на паспорт на оторизираното лице с възраженията по акта), представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Идентификацията на оторизираното лице е била извършена по допустим от закона начин, посредством чуждестранно свидетелство за управление на моторно превозно средство. Тези обстоятелства сочели на извод за по-ниска степен на обществена опасност на нарушението, в сравнение с другите нарушения от същия вид, поради което били налице основания за приложението на чл. 28 от ЗАНН и приемането на случая за маловажен. С представения допълнително паспорт на лицето В. В., ИП като задължено по закона лице е приложил редица от способите за постигане целите по чл. 1 от ЗМИП, с което е манифестирал и организация на дейността си, която не се явява в ярък разрез с установения ред на държавно управление. Наложена санкция не съответствала на тежестта на твърдяното административно нарушение и наказанието било явно несправедливо.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. М. В. моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 95-ти състав по нахд № 8366/2023г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № Р-10-86/12.05.2023г. на зам.-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“. Алтернативно се иска, делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Ответникът – зам. председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, чрез процесуален представител юрк. Б. Г. оспорва жалбата. По същество претендира да се остави в сила решението на СРС, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

В депозираните по делото писмени бележки се обобщава, че решението на въззивния съд е правилно, постановено при изяснена фактическа обстановка и в съответствие с приложимия материален закон. Районният съд е достигнал до мотивиран и правилен извод, че жалбоподателят не е спазил нормативното изискване да идентифицира лицето В. В., на което е дадена представителна власт, съгласно изискванията на чл. 54, ал. 7, изречение първо, хипотеза втора от ЗМИП, по начина, посочен в чл. 53, ал. 7 от ЗМИП, а именно: с копие на официален документ за самоличност.

СРС правилно е приел, че на 02.02.2021 г. ИП „Аларик Секюритис“ ООД е реализирал състава на нарушението по чл. 54, ал. 7, изр. 1, хип. втора във вр. чл. 53, ал. 7, вр. чл. 10, т. 1 от ЗМИП (сега - чл. 54, ал. 8, изр. 1, хип. втора, вр. чл. 53, ал. 7 във вр. чл. 10, т. 1 от ЗМИП). Решението е било постановено без да са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Събрани са били доказателства относно всички относими факти и обстоятелства, в решението подробно са обсъдени както доводите на всяка от страните, така и събраните доказателства. Посочва, че дори и да

бъде кредитирана тезата на касатора, че лицето В. В. е било оторизирано от клиента още през 2020г., това не се отразявало на правилността на заключението, че при последващо извършена оторизация на същото лице на 02.02.2021г., то е следвало да бъде идентифицирано по предвидения в ЗМИП ред, което не е било сторено.

Излага, че нарушението не е маловажно по своя характер, защото възпрепятства ефективността и своевременността на достъпа до информация както на клиентите на инвестиционния посредник, така и на регулаторния орган и по същество затруднява упражняването на ефективен надзор върху дейността на ИП. Неоснователно било и възражението за явна несправедливост на наложеното наказание. Европейският законодател изрично е предвидил, че държавите-членки определят вида и размера на административните наказания при нарушения на изискванията към дейността на задължените субекти, прилагащи мерки срещу изпирането на пари. Размерът на имуществената санкция е наложен в законоустановения минимум, поради което не били налице основания да се приеме, че наказанието е явно несправедливо.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 5807 от 14.12.2023г., постановено по нахд № 8366/2023г. на СРС, НО, 95-ти състав е било потвърдено наказателно постановление НП № Р-10-86/12.05.2023г. на зам.-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на „Аларик Секюритис“ ООД на основание чл.116, ал.1, т.3 ЗМИП е наложена имуществена санкция в размер на сумата от 5 000.00 /пет хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.54, ал.7, изр. първо, хипотеза втора във вр. чл.53, ал.7, вр. чл.10, т.1 ЗМИП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Ю. Г. К. и Д. Е. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянието по чл.54, ал.7, изр. първо, хипотеза втора във вр. чл.53, ал.7, вр. чл.10, т.1 ЗМИП, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК, а именно: заверен превод на български език на паспорт № S0221228 на турския гражданин М. Б. Б. и протокол за проверка на идентификацията на това лице от 08.07.2024г. от системата „LSEG W.-С. О.“.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

„Аларик Секюритис“ ООД е лицензиран инвестиционен посредник (ИП) и е вписано под № РГ-03-236 в регистъра на инвестиционните посредници по чл. 30, ал. 1, т. 2 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН), воден от КФН. На дружеството е

била извършена проверка от КФН, при която е установено, че ИП е предлагал възможност на своите клиенти да дават правомощия на трети лица, които да извършват сделки с финансови инструменти от тяхно име и за тяхна сметка. За целите на създаване на акаунт на оправомощеното лице (акаунт към клиент) е било необходимо клиентът да подаде оторизационна форма (trader details), към която се прилага копие от документ за самоличност на оправомощеното лице.

С писмо, вх. № РГ-03-236-530.05.2022 г., ИП „Аларик Секюритис“ ООД е представил и оторизационна форма от 02.02.2021г., с която са дадени правомощия на В. В., без дата на раждане, да извършва сделки с финансови инструменти от името и за сметка на клиента А. Т. М. Л., кл. № AL0000000190. Отправено е било искане „Аларик Секюритис“ ООД да представи официални документи за самоличност на оторизираните лица, на които клиентите са дали представителна власт да извършват сделки с финансови инструменти от тяхно име и за тяхна сметка. Документите са били предоставени на 29.04.2022 г. с писмо, вх. № РГ-03-236- 5.

Установено е било, че А. Т. М. Л., кл. № AL0000000190 на 02.02.2021г. е подало оторизационна форма, с която е дадена представителна власт на В. В. , без дата на раждане, да извършва сделки с финансови инструменти от негово име и за негова сметка. В периода на проверката В. В. е извършвал сделки от името и за сметка на клиента. Прието е, че посредникът е следвало да идентифицира В. В. с копие от официален документ за самоличност, което не е било направено. В полето, предвидено за вписване на номер на паспорт или лична карта на оправомощеното лице в оторизационната форма, не е вписан номер на паспорт или лична карта. В обобщение, АНО е приел, че при подаване на оторизационната форма на 02.02.2021 г., с която е дадена представителна власт на В. В., без дата на раждане, да извършва сделки с финансови инструменти от името и за сметка на клиента А. Т. М. Л., кл. № AL0000000190, ИП „Аларик Секюритис“ ООД не е идентифицирал лицето, съгласно изискванията на чл. 54, ал. 7, изречение първо, хипотеза втора от ЗМИП, по начина, посочен в чл. 53, ал. 7 от ЗМИП, а именно: с копие на официален документ за самоличност.

Нарушена била разпоредбата на чл. 54, ал. 7, изречение първо, хипотеза втора, вр. чл. 53, ал. 7, вр. чл. 10, т. 1 от ЗМИП.

В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № РД-06-435/30.11.2022г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № Р-10-86/12.05.2023г. на зам.-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния и процесуалния закон – касационни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 във вр. ал.2 и ал.3 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 95-ти състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на „Аларик Секюритис“ ООД в пълен обем. Доказано е деянието с неговите обективни признаци.

В АУАН от 30.11.2022г. и в НП от 12.05.2023г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по см. на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

По съществуването на спора СРС, НО, 95-ти състав правилно е установил, че НП № Р-10-86/12.05.2023г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл. 54, ал. 7, изречение първо, хипотеза втора, вр. чл. 53, ал. 7, вр. чл. 10, т. 1 от ЗМИП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, чрез налагане на санкция в размер от 5 000.00 /пет хиляди/ лева.

„Аларик Секюритис“ ООД е санкционирано за извършено нарушение с правна квалификация чл. чл. 54, ал. 7, изречение първо, хипотеза втора /понастоящем ал.8, изм. ДВ. бр. 84/2023г./, съгласно който „по отношение на законните представители на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, пълномощниците и другите физически лица, които подлежат на идентифициране във връзка с идентификацията на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, се прилага чл.53“. Съгласно изискванията на чл. 53, ал. 7 от ЗМИП, когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност.

По силата на чл.53, ал.1 от ЗМИП, идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Какви конкретни данни следва да се съберат за физическото лице сочи нормата на чл.53, ал.2 от ЗМИП. Разпоредбата на чл.53, ал.5 от ЗМИП акцентира

върху необходимостта от събиране на данни от други официални документи за самоличност или други официални лични документи, чийто срок на валидност не е изтекъл и на които има снимка на клиента, чрез снемане на копие от тях, когато в официалния документ за самоличност не се съдържат всички данни по ал.2. Нормата на чл.53, ал.6 от ЗМИП урежда хипотеза при липса на друга възможност събирането на данните по ал. 2, т. 3 и 5 да се извърши и чрез представянето на други официални документи или документи от надежден и независим източник. Легалната дефиниция на "официален документ за самоличност" е дадена в §1, т.12 от ДР на ЗМИП и това е документ по смисъла на:

- а) член 13 и чл. 14, ал. 1 от Закона за българските лични документи;
- б) параграф 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България;
- в) член 21, ал. 1 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства;
- г) документ за самоличност, издаден от чужд компетентен държавен орган, с уникален идентификационен номер на документа, дата на издаване и валидност, съдържащ снимка, имена, дата и място на раждане на лицето и гражданство.

Не са "официални документи за самоличност" документите за пребиваване и чуждестранното свидетелство за управление на моторно превозно средство. Ето защо, представеното свидетелство за управление на МПС на лицето В. В. не е „официален документ за самоличност“ и посредством него не може да се идентифицира лицето по надлежния ред. В конкретния случай, за идентификацията на оторизираното лице В. В. на 02.02.2021г., не е представен някой от визираните официални документи по смисъла на § 1, т.12 от ДР на ЗМИП.

В контекста на гореописаните императивни изисквания, разпоредбата на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП установява административнонаказателна отговорност за лицата по чл. 4, т. 8 от ЗМИП, които извършат нарушение на чл. 54, ал. 7 /сега ал.8/, изречение първо, хипотеза втора, във вр. чл. 53, ал. 7, вр. чл. 10, т. 1 от ЗМИП.

В АУАН и в НП правилно е определена датата на извършване на нарушението- 02.02.2021г. В тази връзка следва да се съобрази, че времевият обхват на проверката, възложена със заповед № 3-26/19.01.2022 г., изменена и допълнена със заповед № 3-201/20.07.2022 г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ е от 01.01.2021 г. до 30.06.2022 г. Доводите на касатора за наличие на документи още от 04.08.2020 г. са ирелевантни. „Аларик Секюритис“ ООД е предоставило оторизационна форма (Trader D.) от 02.02.2021 г., с която са дадени правомощия на В. В. да извършва сделки с финансови инструменти от името и за сметка на клиента А. Т. М. L., кл. № AL0000000190. Т.е. касае се за документи, представени от самото проверявано лице съобразно обхвата на възложената проверка,

поради което възражението на касатора, че оторизираното лице е подавало поръчки за сделки от името и за сметка на клиента още от 04.01.2021г. е ирелевантно за вмененото нарушение. Това е така, тъй като последното касае датата на подадена оторизационна форма, изискуема от самия ИП. Именно ИП „Аларик Секюритис“ ООД е предвидил възможност за своите клиенти да дават правомощия на трети лица, които да извършват сделки с финансови инструменти от тяхно име и за тяхна сметка, за която цел се създава негов акаунт (акаунт към клиент), за създаването на който било необходимо клиентът да подаде оторизационна форма (trader details), към която се прилага копие от документ за самоличност на оправомощеното лице. Т.е. касаторът е преценил каква да бъде формата на уреждане на отношенията (оторизационна форма от клиента), към която самият той изисква прилагане на документ за самоличност на упълномощеното лице, което е съобразено с разпоредбите на чл.54, ал.7, вр. чл.53, ал.7 от ЗМИП. Дори и да имало предходно подадена оторизация, това обстоятелство е без правно значение, за вмененото нарушение, извършено на 02.02.2021 г. при предоставена от ИП оторизационна форма от същата дата. „Деловото взаимоотношение“ по см. на §1, т.3 от ДР на ЗМИП се характеризира с елемента продължителност, поради което следва да се разглежда за всяка една сделка поотделно.

Не са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила по см. на чл.348, ал.1, т.2 във вр. ал.3 НПК, като по време на проведеното съдебно следствие са събрани и приети всички доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора. В хода на съдебното следствие са събрани писмени и гласни доказателствени средства, чрез които се възпроизвеждат детайлно и в конкретика настъпилите факти във връзка с извършване на нарушението. Пред въззивния съд не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за извършено нарушение, чрез форма на изпълнителното деяние- бездействие.

Възприемат и се споделят и правните изводи на СРС, НО, 10-ти състав, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН / в редакцията на нормата преди изм. ДВ, бр.109/2020г. в сила от 23.12.2021г., относима към датата на извършване на деянието/ - такъв, при който извършеното

административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид. По принцип е възможно и формалните /на просто извършване/ административни нарушения да се определят за маловажни, но същите следва да се отличават от обикновените, типични нарушения от този вид. За съставомерността на деянието законът не поставя изискване да са настъпили каквито и да е вредни последици за някой субект или за Държавата като цяло. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата запретишава като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена при фиксиране на общоустановената в него санкция, поради което тези обстоятелства не могат след това да се явят едновременно като такива, които определят и индивидуалната тежест на конкретното нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание.

Анализирайки приложените по делото доказателства, касационната инстанция заключава, че в конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността и легалните цели на закона, свързани с мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, както и организацията и контролът по тяхното изпълнение. Съгласно чл. 3, т. 1 от ЗМИП една от мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари е комплексната проверка на клиентите.

По силата на §59 от Преамбюла на [Директива \(ЕС\) 2015/849](#) важността на борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризма следва да доведе до въвеждане от държавите членки в националното право на ефективни, съразмерни и възпиращи административни санкции и мерки за неспазване на национални разпоредби, с които се транспонира

настоящата директива. Съгласно [чл. 13, ал. 2 от Директива \(ЕС\) 2015/849](#) държавите членки гарантират, че задължените субекти прилагат всяко от предвидените в параграф 1 изисквания за комплексна проверка. Според [чл. 58, §1 от Директива \(ЕС\) 2015/849](#) държавите членки гарантират, че задължените субекти могат да бъдат подведени под отговорност за нарушения на националните разпоредби, с които се транспонира настоящата директива. Всички произтичащи санкции и мерки трябва да са ефективни и пропорционални и да имат възпиращ ефект. За установеното нарушение на касатора е наложена минимална по размер санкция по [чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП](#). Липсват каквито е да било данни по делото, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца от други идентични нарушения. Представеното на по-късен етап в административното производство копие от паспорт № S02212228 на лицето В. В. е отчетено от органа при определяне на минималния размер на имуществената санкция. Новоприетите в настоящото производство писмени доказателства също не водят до извод за прилагане на института за маловажност, тъй като посредством тях не се установяват относими към датата 02.02.2021г. факти.

При това положение, съдът приема, че „Аларик Секюритис” ООД е нарушило обществени отношения, които се отличават с по-висока степен на закрила. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността на наказаното лице обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по чл.28 ЗАНН / в т.см. е задължителното за съдилищата тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. по т. дело № 1/2007г. на ВКС на РБ. /.

По тези аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 14.12.2023г. на СРС, НО, 95-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1, т.2 във вр. ал.2 и ал.3 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. Б. Г., които се определят в размер на сумата от 80.00 (осемдесет) лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III**

Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5807 от 14.12.2023г., постановено по нахд № 8366/2023г. на СРС, НО, 95-ти състав.

ОСЪЖДА „Аларик Секюритис“ ООД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“, [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор с адрес: [населено място], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.